

Sygn. akt VI Gz 112/17

POSTANOWIENIE

Dnia 09 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Jerzy P. Naworski (spr.)

Sędziowie: SO Zbigniew Krepski, SO Joanna Rusińska

po rozpoznaniu w dniu 09 czerwca 2017 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzyciela R. D.

przeciwko dłużnikowi W. O.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 25 marca 2017 r., sygn. akt V GNC 2685/16

postanawia

1. zmienić pkt 2 (drugi) zaskarżonego postanowienie w ten sposób, że zasądzić od dłużnika na rzecz wierzyciela dalsze koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu zabezpieczającym w kwocie 300,00 zł (trzysta) złotych,
2. zasądzić od dłużnika na rzecz wierzyciela kwotę 150,00 zł (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów) postępowania zażaleniowego,

Jerzy P. Naworski

Zbigniew Krepski Joanna Rusińska

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy zasądził od dłużnika na rzecz wierzyciela kwotę 1.514,31 zł tytułem kosztów postępowania zabezpieczającego, w tym kwotę 900,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w tym postępowaniu i oddalił wniosek w pozostałej części. Sąd ten wskazał, że wierzyciel domagał się zasądzenia od dłużnika z tytułu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zabezpieczającym kwoty 1.200,00 zł. Według Sądu a quo regulujące wysokość wynagrodzenia radców prawnych rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804 ze zm., dalej jako taryfa radcowska) nie określa wysokości tego wynagrodzenia za prowadzenie sprawy w postępowaniu zabezpieczającym, a zatem w myśl § 20 taryfy, wysokość stawek minimalnych ustala się przyjmując za podstawę stawkę w sprawach o najbardziej zbliżonym rodzaju, a więc stawkę określoną w § 8 ust. 1 pkt 7 taryfy, tj. 25% stawki minimalnej, czyli w sprawie 900,00 zł (25% z 3.600,00 zł) (k. 52-52, s. 2).

W zażaleniu na to postanowienie powód zarzucił mu naruszenie:

1) § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1667, dalej jako nowela) w zw. z art. 745 § 1 i art. 98 § 1 i 3 i art. 99 k.p.c. oraz § 8 ust. 1 pkt 7 w zw. z § 2 pkt 5 taryfy radcowskiej poprzez brak zasądzenia kwoty 300,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego poniesionego przez wierzyciela w postępowaniu zabezpieczającym wskutek błędnego przyjęcia, że w sprawie znajduje zastosowanie § 8 ust. 1 pkt 7 w zw. z § 2 pkt 5 taryfy w brzmieniu obowiązującym po wejściu w życie noweli, a nie w brzmieniu sprzed tej daty,

2) art. 217 § 1 w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez nierozpoznanie wniosku o przeprowadzenie dowodu z dokumentów postępowania zabezpieczającego prowadzonego przez komornika.

Wskazując na te zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w pkt 1 (pierwszym) poprzez zasądzenie dodatkowo kwoty 300,00 zł oraz uchylenie pkt 2 (drugiego) oraz o przeprowadzenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach postępowania zabezpieczającego prowadzonego przez komornika P. H.. W uzasadnieniu zażalenia skarżący wskazał na § 2 (omyłkowo jest w nim mowa o § 21) twierdząc, że do czasu zakończenia sprawy przez sądem pierwszej instancji, także w odniesieniu do postępowań incydentalnych, zastosowanie do oceny żądania wierzyciela powinny znaleźć przepisy taryfy radcowskiej w brzmieniu sprzed jej nowelizacji, a więc podstawę ustalenia wynagrodzenia pełnomocnika powinna być stawka w wysokości nie jak przyjął Sąd a quo, 3.600,00 zł, lecz 4.800,00 zł (k. 57-58).

Dłużnik nie udzielił odpowiedzi na zażalenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne.

Zgodnie z § 2 noweli, do spraw wszczętych i niezakończonych przed jej wejściem w życie stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji. Sąd Rejonowy nie uzasadnił bliżej zastosowania stawki minimalnej w wysokości 3.600,00 zł wynikającej z § 2 pkt 5 taryfy w brzmieniu noweli, a nie sprzed jej wejścia w życie (4.800,00 zł). Także stanowisko skarżącego w tej kwestii nie do końca jest klarowne. Żalący się pisze najpierw, że do czasu zakończenia sprawy przez sądem pierwszej instancji, także w odniesieniu do postępowań incydentalnych, zastosowanie do żądania wierzyciela powinny znaleźć przepisy taryfy radcowskiej w brzmieniu sprzed jej nowelizacji. Oznacza to, że według skarżącego istotna jest data wytoczenia powództwa. Dalej jednak skarżący dodał, że wniosek o wykonanie zabezpieczenia został złożony pod rządami poprzedniego stanu prawnego, a więc przed wejściem w życie noweli.

W świetle § 2 noweli, wbrew skarżącemu, nie da się obronić stanowiska, zgodnie z którym o stawkach minimalnych opłat za czynności radców prawnych w postępowaniu zabezpieczającym decyduje data wytoczenia powództwa o wydanie nakazu zapłaty. Sprawa ta jest bowiem zakończona w danej instancji z dniem wydania nakazu.

Nie czyni to jednak zażalenie bezzasadnym, bo nie przesadza kwestii stawek, które powinny znaleźć zastosowanie do wynagrodzenia pełnomocnika wierzyciela domagającego się zasądzenia kosztów postępowania zabezpieczającego.

Sąd pierwszej instancji chyba uznał, że chodzi o datę złożenia przez wierzyciela do sądu wniosku o zasądzenie kosztów postępowania zabezpieczającego, skoro jako podstawę ustalenia wynagrodzenia pełnomocnika zastosował stawki określone w noweli (3.600,00 zł). Również takie zapatrywanie nie ma uzasadnionych podstaw.

Wynagrodzenie pełnomocnika procesowego należy się wierzycielowi za prowadzenie sprawy wпадkowej, o dokonanie zabezpieczenia, a nie za złożenie wniosku o zasądzenie poniesionych z tego tytułu kosztów. W tej sytuacji odrzucić należy też tezę, że chodzi o datę złożenia wniosku o zasądzenie kosztów postępowania zabezpieczającego.

Pozostaje data złożenia do komornika wniosku o dokonanie zabezpieczenia na podstawie nieprawomocnego nakazu zapłaty. W tym bowiem momencie można mówić o sprawie w rozumieniu § 2 noweli, w której zastępstwo prawne

wykonuje radca prawny. Z punktu widzenia opłat za czynności radcy prawnego istotne jest zatem to, czy wniosek został złożony przed czy po wejściu w życie noweli, tj. 27 października 2016 r.

Rację ma w związku skarżący zarzucając Sądowi pierwszej instancji naruszenie art. 217 § 1 w zw. z art. 227 k.p.c. przez zaniechanie ustalenia tej daty. W związku z tym Sąd Okręgowy zwrócić się do komornika o wskazanie tej daty (k. 70). Zgodnie z pismem komornika z dnia 02 czerwca 2017 r. (k. 72) wierzyciel złożył wniosek o dokonanie zabezpieczenia w dniu 23 września 2016, a więc pod rządami poprzedniej taryfy (sprzed nowelizacji). Wysokość jego wynagrodzenia wynika więc z zastosowania 25 % stawki (§ 8 ust. 1 pkt 7 w zw. z § 20 taryfy) obliczonej na podstawie § 2 pkt 5 taryfy sprzed jej nowelizacji. Ponieważ stawka ta wynosi 4.800,00 zł wynagrodzenie pełnomocnika wynosi więc, jak słusznie uznał skarżący, 1.200,00 zł. W konsekwencji trafny jest też zarzut naruszenia § 2 noweli.

Z tych względów należało na podstawie art. 386 § 1 w zw. z art. 397 § 1 zd. 1 i art. 13 § 2 k.p.c. zmienić pkt 2 postanowienia w ten sposób, że zasądzić od dłużnika na rzecz wierzyciela dalsze koszty zastępstwa procesowego w kwocie 300,00 zł. Skarżącemu należą się jeszcze koszty postępowania zażaleniowego, na które składa się opłata od zażalenia (30,00 zł) i wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości określonej w taryfie radcowskiej (120,00 zł), ogółem 150,00 zł. Należało je zasądzić od dłużnika na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 i art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c.

Jerzy P. Naworski

Zbigniew Krepski Joanna Rusińska

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)